

*габонтитѣ*, безъ да знае, че разговаря съ „най голѣмъ вагабонтинъ“. *Татаръ суратлията Ботю* произвелъ по-приятно впечатление на Дяконъ Левски; чрѣзъ разни забикалки, далъ му да разбере, че иска съ него да се разговори на самѣ. Отишли на *Кайнарджа* (Студенитѣ извори). Левски разказалъ на Ботя Папазовъ, като на какъвъ видъ „гюлово масло“ е търговецъ. На Ботя петитѣ истинили, челюститѣ му затреперили; умътъ му се скрилъ, ей, тамъ, нѣйдѣ си въ дълното на мозъкътъ му; но при все това, Ботю се показалъ човѣкъ; далъ на Левски 25 лири и съ сълзи на очи го молилъ да не се открива на *Димитрото*, защото до обѣдъ Димитрото едно мисли, а слѣдъ обѣдъ съвсѣмъ противното.

Димитрото, за да покаже чорбаджийския блѣсъкъ на братя Папазови, поканилъ на обѣдъ „търговеца на гюлово масло“. Прѣзъ всичкото врѣме на обѣда, *Димитрото* се хвалилъ съ почеститѣ, които му правили казанлъшкитѣ власти въ конакътъ. Ботю мълчалъ, гледалъ въ земята и сегисъ-тогисъ изъ подълobie изглеждалъ „лъжливи търговецъ“ на гюлово масло. За да покаже конашката си сила прѣдъ „скѣпниятъ“ си гостъ, Димитрото, чрѣзъ одного отъ слугитѣ си, повикалъ „заптие“ въ къщата си. Заптието диванъ чепразъ се исправило прѣдъ конашкия чорбаджия; „иди кажи на Негово Високоблагородие Кѣймакамъ Ефенди, че надвечеръ ще го посѣтимъ съ негова милость (показва на Левски) „търговецъ на гюлово масло“. *Ботю* се смръзналъ на мѣстото си. Заптието още не излѣзю изъ двора, ето ти и *отецъ Матей* влиза съ книжки подъ мишница въ домътъ на братя Папазови.

— Ихъ, отъ калугери — просяци човѣкъ вратата си не може да отвори! — казалъ Дамитрото, като видѣлъ опърпания калугеръ.

Безъ забикалки, отецъ Матей *Миткалото* прѣдложилъ на Димитрото и на Ботя да си купятъ по едно